

POGRANICZNIK (1) *sb m*

o prawdopodobnie jasne (tak w po-); a jasne.

pl [G pogranicznik(o)w. ◊ A pograniczniki.] ◊ I pograniczniku.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) w.

Ten, kto mieszka na obszarze graniczącym, sąsiadującym:

[*pogranicznik* czyj: Ci mieszczanie uskarżali się na pograniczniki swe, na szlachcica Mazowieckiego Wylka, że się wsabia w grunt miescki od Glodowa swej dziedziny. *LustrWpol* II 270, II 77.]

W *połączeniu szeregowym*: S tego przereczzonego poştánowienia Plánetow zwierfchnich y z zámienia Słonecnego/ powiádam być wielkiemu vpaleniu słonecnemu y fuchości nie/ zmierney [!]: potim zbytecznym rołytkom między bráty/ przyjaciélni/ y pográniczniki. *LeovPrzep* Ev.

Synonimy: przyściennik, sąsiad.

JDok